

L'HORITZÓ

ANY I : NUM. 1

Barcelona, 3 d'agost del 1935

PREU: 20 CTS.

INICIAL

Claredat de conducta

Els entorpiments amb què ha topat L'HORITZÓ abans de la publicació del seu primer número, ens han privat de què l'actualitat palpitant i algunes qüestions de gran transcendència per a la nostra vida nacional no les haguem pogut comentar a la seva hora. D'algunes n'hem de fer renúncia. Però d'altres, malgrat el retard, malgrat que seria més còmode no fer-ne esment, no ens en sabem estar. Més exacte: creiem que tenim el deure de comentar-les fixant de passada la nostra posició. Els que escrivim L'HORITZÓ, com hem dit en un altre lloc, som antidemagògics. Creiem que la demagògia no és necessària quan es pot dir i es té el valor de dir la veritat. L'HORITZÓ, doncs, parlarà en cada ocasió amb la major claredat que sigui possible enfront de tota mena de confusionismes, anti caríssim nostre!, i oferirà en cada moment la seva més franca contribució a l'esclariment i a la definició de posicions i conductes.

Aludim la nota de "La Humanitat" del dia 26, la del senyor Santaló del 27, la de "la rambla" del 29 i l'editorial de "La Veu" del 30 de juliol. Totes relatives a una mateixa qüestió de la que és punt de partença la primera. "La Humanitat" assenyala que "en el debat promogut ahir (25 de juliol) per les oposicions parlamentàries, amb motiu d'un fet tan important com la proposta de pròrroga de l'estat de guerra a Barcelona, no va sentir-se ni una sola veu catalana d'esquerra." I més avall: "...creiem imprescindible fer present la nostra estranyesa pel silenci —i no faltaven motius per a demanar la paraula!— dels representants de la democràcia catalana al Parlament..."

El senyor Santaló ha contestat aquesta nota.

"La rambla" fixa la seva posició i remarca la contradicció que hi ha entre "La Humanitat" i el senyor Santaló.

Es evident que, per damunt de llurs diferents maneres d'apreciar el que calia fer i el que s'ha fet, els uns i els altres tenen els més bons desitjos de justificar llurs posicions sense enterboliments ni actituds irreductibles o romanceres. És el que nosaltres creiem. Però hi ha un fet que ha estat posat en evidència. La disparitat de criteri. I això, creiem nosaltres, és una cosa greu. No volem pas parlar de si és o no és procedent que les discrepàncies es fassin públiques, arrostrant les conseqüències del comentari públic i d'una manera especial el de l'adversari polític. Creiem, naturalment, que les discrepàncies, que en diríem d'ordre o de disciplina, s'haurien de resoldre en privat, que no és pas una manera d'eludir el judici democràtic del partit que, per altra banda, és ineludible.

Però això ja no té remei. I el que nosaltres volíem dir en aquesta ocasió, amb la més absoluta bona fe, amb la més absoluta sinceritat, amb la més absoluta independència, és que, a criteri nostre, l'Esquerra ha de posar remei a aquestes constants qüestions que afecten al seu ordre i a la seva disciplina. La joventut, la ràpida creixença de l'Esquerra, ja han estat superades per l'alligonament de l'exercici de les funcions de govern que un partit ha d'oblidar menys que l'individu, que han de fer pensar a tots els militants, sense distinció ni exclusió, que el partit ha d'ésser una massa de fe, de voluntat i de disciplina al servei d'uns ideals d'un contingut espiritual insuperable. I aquesta massa, aquest partit, ha de tenir una direcció general, completa i absoluta, i ha de tenir una disciplina i s'ha de sotmetre a un ordre, perquè, sense això, hi haurà més llibre albir però també hi haurà menys cohesió, menys força, o res. Si la cohesió s'aconsegueix, i s'ha d'aconseguir, no es donarien amb tanta freqüència aquests espectacles que tan sols contribueixen a desorientar i a desencoratjar al militant d'esquerra, sinó contribueixen encara a fer creure a molts més que la llibertat és un llibertinatge i que la democràcia és una mena de llei de camp qui pugui, per al foment del desordre, la impremeditació i l'anorreament de les coses que són l'essència dels seus postulats i la seva raó suprema.

El militant, el que ostenta un càrrec de representació o de govern, i el cap d'aquesta representació i el seu orgue d'expressió, no han de tenir altra veu, ni han de prendre cap altra actitud que la que emanarà en cada moment del Directori del partit. I està clar que aleshores a la voracitat del reventaire i a la fatxenderia inevitable de l'inconscient no li serà oferta matèria abundant.

Que mediti cadascú en aquestes hores especialment propícies a la meditació i a l'estudi, el que serà més procedent per al bé de Catalunya.

L'HORITZÓ

Política, Economia, Art, Lletres, Treball, Educació, Ciències, Necessitats del camp i de la Ciutat.

COL·LABORADORS:

Carles Pi Sunyer | Humbert Torres
Jaume Serra Hunter | Josep Puig Pujades
Joan Puig i Ferrer | Pere Cavallé

Sebastià J. Arbó, Aurora Bertrana, Xavier Benguerel, J. Carner Ribalta, Alexandre Denlofeu, Sebastià Gasch, Josep Granyer, Lluís Muntanya, Joan Ors, Joan Rebull.

COS DE REDACCIÓ:

Claverol | Marc Aureli Vila
Pere Grases | Ramon Xuriguera

Els deures de la intel·ligència N O T E S

POLÍTICA ESPANYOLA
LES DUES POSICIONS SOCIALISTES

Si apartant-nos un moment de la confusió sorollosa del món modern, ens detenim a pensar en aquells grans canvis que el temps va dibuixant en les directrius espirituals de la humanitat, i que malgrat veure's menys que l'anècdota sensacionalista, formen les corrents profundes que regeixen els destins dels homes, podem constatar el fenomen més acusat cada dia de la caiguda de la funció directiva de l'intel·ligència i el seu desplaçament a objectius de caràcter secundari. Res hi fa, que les necessitats multiformement crescentes de la societat contemporània exigeixin posar al servei d'una tècnica cada cop més perfecta, una quantitat mai no igualada en volum d'intel·ligència humana; no importa, que en el racer amable, però clos, de la seva cambra de treball, uns intel·lectuals purs arribin en la quintaessència dels conceptes i en l'art de l'exposició a un nivell no superat en altres èpoques. No es tracta d'això. El fet a constatar és que la intel·ligència ha perdut bona part de la seva eficàcia guiadora. I si avui, és tan alta en la volada i més recta en extensió que abans, el desequilibri entre el desenvolupament i la influència col·lectiva, agreuja encara més la seva fallida com a força espiritual rectora de la humanitat.

Fora exagerat voler circumscriure a una causa única i exclusiva, un canvi d'arrel molt complex i molt fonda. Però és innegable que un dels factors que més hi han contribuït ha estat la posició que han pres els intel·lectuals: tancada, indiferent, quan no hostil, a l'inquietut ambient, derivada d'una exigència cada vegada més estesa i més profunda de justícia humana. En general, no han sentit els anhels i els sentiments del poble, entenent com a poble, no una concepció abstracta de tipus polític, sinó una gran família de germans que sofreixen. A mesura que la sensibilitat de l'home mig davant de les desigualtats socials ha anat afinant-se, molts d'ells s'han retirat en una actitud sorda i cega. Han preferit la comoditat de l'egoisme al risc de lliurar-se generosament. Són ells que abdiquen d'una funció que els corresponia, que se separen de la multitud; no és, doncs, estrany, que aquesta no en reconegui la superioritat ni n'accepti el guiatge.

I encara, força, sovint la indiferència s'ha convertit en escut dels privilegis. Defecte de la intel·ligència ha estat sempre el plec servil, l'acomodar-se fàcilment a la pròdiga protecció dels poderosos. Si abans els intel·lectuals se sentien bé al servei dels prínceps i senyors, avui molts s'hi senten servint aquest complex que forma la societat constituïda. Són els servidors intel·lectuals els que formulen les teories per a justificar l'ordre tradicional, els que saben manejar, quan convé, l'escepticisme irònic que marceix les il·lusions generoses. Igualment a l'altra banda n'hi han d'inspirats pel mateix esperit. No tots els que formen al costat dels moviments renovadors en senten la fe i l'exigència ètica; alguns n'esperen un profit immediat o futur. Aquest manament produeix en els medis intel·lectuals en un estat d'inquietut, com un retret de la consciència. Això explica moltes campanyes, la repetició sota diversos pretextes dels Congressos d'escriptors, les crides de grups d'intel·lectuals als companys seus per a que surtin de l'hermetisme o la parcialitat. Podrà aquest despertar de la consciència d'alguns, torcer el curs de les coses, salvar l'intel·lectualitat de la seva fallida?

Voldríem que fos així; i ho voldríem, mirant al món sencer, però mirant sobretot a Catalunya. Encara que ho sentim no podem excloure els intel·lectuals catalans del retret d'inhibició reclosa i egoista. I el pecat és més greu, perquè quan es tracta d'un poble que s'ha de renovar i construir és major el deure de tots els que l'integren. Mentre l'amor a Catalunya es manifestava en aspiracions remotes i en representacions erudites i laiques, els intel·lectuals formaven entre els capdavaners. Bona part del nostre renaixement és d'origen intel·lectual. Però quan el redreçament de Catalunya ha entrat pels camins de l'acció, en convertir-se ademés d'un sentiment en un acte de voluntat, la majoria han sentit una timidesa poruga, no han vibrat al mateix diapàs del poble, temerosos de llençar-se a la barreja s'han retirat en una passivitat confortable. I en fer-ho ha succeït com arreu del món; hem perdut la força directora i la simpatia dels seus conclutadans.

Llegiu "L'Horitzó"

No pot demanar-se als intel·lectuals que s'integrin a un determinat moviment, a un cert grup polític. Però si que no s'inhibeixin en una còmoda abstenció dels problemes vius que l'hora planteja. No es tracta de conformitat, sinó de vibració. Avui, inhibir-se és desertar. I caldria també que no es deixessin tallar la llure volada de l'ànima per la mercè del mecanisme equivoc. Si no els sembla bé l'orientació seguida pel nostre poble, que ho diguin; no amb la murmuració irònica dels desenganyats amb la veu forta que és advertiment i pot ésser revulsiu. I que sobretot, si el poble de moment no els escolta o no els segueix, que no calguin en l'orgull de creure'l incapaç d'entendre'ls. Perquè en la Catalunya d'ara, la Catalunya vibrant de les darreres anyades, els intel·lectuals no han estat en sentiment, en fe, en voluntat, en coratjosa fidelitat al destí de Catalunya, a l'alçada del poble.

Llegiu "L'Horitzó"

CARLES PI SUNYER

La llanterna de "La Veu"...

"La Veu", amb un to de repapeit, fosc i amnèsic com escau a la seva diària "Llanterna política", vol treure punta a l'anunciada col·laboració a "El Diluvió" del nostre amic, Joan Puig i Ferrer, escriptor. Si "La Veu" no fes catufols a sou d'una empresa que no escatima els mitjans de persuasió d'ordre econòmic, ara més que mai que tenen les regnes a la mà per obrir i gràcia dels seus propis dissidents, els de la Ceda, no voldria treure punta a una cosa que tan em fa pensar en el cas de Josep M. de Sagarra, poeta il·lustre que ha estat contractat per quatre anys per "La Veu".

"La Veu" i nosaltres som dos mons. A nosaltres, el que l'escriptor Sagarra col·labori a "La Veu" no ens importa, perquè no volem creure que la seva col·laboració literària hagi de tenir res a veure amb el seu sentiment polític, amb la seva posició de propagandista polític preminent d'Acció Catalana. En fi, el que Puig i Ferrer, escriptor, col·labori a "El Diluvió", diari republicà d'esquerra independent, no vol dir altra cosa que el que es desprèn d'aquests mots i sentim molt que "La Veu" no tingui, per ara, unes "vistes" d'una més autèntica transcendència per a passar-les per la seva llanterna sorda.

Llegiu "L'Horitzó"

Però essent aquesta realitat un fet innegable que pesa damunt de la vida política espanyola, no es pot silenciar ni prescindir-ne. Caldria que els contraris

No és un secret per a ningú que el Partit Socialista espanyol passa actualment per una crisi interior degut a la pugna entre dues tendències que en línies generals i prescindint de detalls, es caracteritzen per propagar la col·laboració amb les forces republicanes de caràcter francament esquerrà, o rebutjar tot contacte amb elles, i cercar-lo, si possible fos, en les altres organitzacions de composició i objectiu concretament social. I no és impertinent tractar d'aquestes qüestions des de fora estant del clos del socialisme, primer perquè els propis socialistes han procurat fer públics els seus respectius punts de mira, i sobre tot perquè en el moment actual la qüestió deixa d'ésser un problema limitat a l'àmbit del partit i té una innegable repercussió en la política general espanyola.

Les principals manifestacions públiques d'aquesta divergència han estat d'una banda el fullet "Octubre" de la Joventut Socialista de Madrid, alguns articles de *Leviatan*, i de l'altre els articles d'Indalecio Prieto i la campanya del grup Besteiro a "Democràcia". Darrerament un dels intel·lectuals que es graxolen demagògicament en els funambulismes extremistes, Carles Bareiber, ex-Director de Treball amb Largo Caballero, ha publicat un llibre que preté ésser contundent, contra la posició de Prieto i els que creuen que en el moment actual és imprescindible la cooperació entre les forces socialistes i les esquerres republicanes. El llibre de Bareiber és poc convincent, retorçat en l'argumentació, massa insistent en el detall petit, inhàbil en els atacs contra González Peña. Però en fi, si es tractés no més d'incidències d'una discussió en el si d'un Partit, no tindria interès pel comentari, el que en té, és la gran omissió que comet Bareiber de la raó bàsica de la discrepància, omissió que li treuria la raó encara que en tot el demés pogués tenir-ne.

Bareiber, com molts dels que pensen com ell, eludeix parlar de la situació actual de la política espanyola.